

Una campiona sense pista

El migfondista de Palamós és una de les principals esperances de la delegació espanyola a la competició

Esther Guerrero fent estiraments al costat de l'Estany de Banyoles ahir al matí.

BANYOLES | MARC VERDAGUER

Banyoles és un petit paradís per als esportistes. Un matí qualsevol, al voltant de l'Estany, és ben fàcil trobar-hi remers i piragüistes de diferents nacionalitats, molts triatletes o especialistes en "Iron Man"- gent de renom com Mario Mola, Marcel Zamora o Jan Frodeno coneixen bé la zona -, a banda d'una inesgotable quantitat de corredors populars. "Aquí tothom fa esport, és un ambient

fantàstic per entrenar", reconeix Esther Guerrero (Banyoles, 1990) flamant campiona d'Espanya absoluta de 800 metres lliures en el que ha estat el primer gran èxit sènior d'una corredora que ho havia guanyat tot en categories inferiors - campiona estatal infantil, cadet, juvenil, júnior o promesa -, però a la qual li havia estat costant pair el salt a competir amb els grans.

"Estava estancada, fins i tot en el meu últim any de promesa vaig renunciar córrer el campionat d'Espanya de 800 metres, vaig anar-hi en 400, perquè veia com feia anys que no millorava les meves marques...", explica Guerrero, que marca el seu punt d'inflexió fa dues temporades enrere quan decideix començar a treballar amb el tècnic de Manresa Joan Lleonart. "Ara em diverteixo molt a cada entrenament, tots són diferents, he descobert una manera de treballar que no coneixia i, després d'una temporada d'adaptació, l'any passat ja vaig millorar molt (segona a l'estatal a l'aire lliure a Alcobendas) i ara he guanyat a Antequera", diu Esther Guerrero que, fins a conèixer Lleonart, que la prepara "on line", amb prou feines sabia què eren les sèries i "entrenava quatre dies a la setmana".

Ara, Guerrero ha fet un gran pas endavant en els seus entrenaments, de la mà de Joan Lleonart, però un dels principals mèrits de la banyolina és que ha guanyat el Campionat d'Espanya entrenant en unes condicions lluny de les que tenen gent que es prepara en Centres d'Alt Rendiment o en clubs potents econòmicament.

Guerrero no ha deixat mai d'entrenar-se a casa, de fet és la responsable de la secció d'atletisme del CN Banyoles, que "sempre m'ha ajudat molt", amb una jornada laboral de 40 hores que combina, al matí o la tarda, amb fer una sessió d'entrenament diària. "Més no puc, perquè després amb la feina tampoc puc recuperar bé". I, el que sorprendria més fora de l'ambient proper a Guerrero, és que l'atleta, amb llicència federativa del FC Barcelona, gairebé no trepitja mai una pista d'atletisme en tota la temporada. "No hi he entrenat mai, aquí a Banyoles només n'hi ha una de terra i que fa 315 metres (les oficials són de 400), però, de fet, en Joan (Lleonart) vol que fem les sèries en asfalt i les faig al carril bici", explica Guerrero que, per tant, quan li toca fer sèries més curtes comparteix espais amb ciclistes, corredors populars, vianants... "Jo sempre m'he entrenat així", somriu Guerrero, que no hi veu més problema perquè, encara que va guanyar molts campionats d'Espanya de jove, "mai he tingut l'oportunitat de marxar i no ho faré ara que tinc la meua vida laboral aquí; a mi ningú em va venir a dir-me que anés en un CAR o a algun altre lloc...".

Esther Guerrero assumeix que, entrenant-se diàriament en pista d'atletisme, podria haver explotat abans a nivell de marques, però no renega del seu actual mètode amb Lleonart encara que, per exemple, abans d'aquest Campionat d'Espanya a Antequera, només s'havia posat un parell o tres de dies les bambes de claus per fer algun entrenament específic a les pistes d'atletisme d'Olot. "Són les úniques municipals que tinc a prop, però per la feina tampoc hi puc anar molt sovint perquè des d'aquí hi tinc uns quaranta minuts", diu l'atleta, que, per edat,

tampoc va tenir al seu moment una sortida, ara molt més habitual que fa uns anys, com la que ha agafat la seva germana, que ha marxat a estudiar Biotecnologia a Texas on la Universitat d'Abilene li paga una beca completa com a atleta. O, sense anar tan lluny, el que li ha passat a una jove atleta que la mateixa ?Guerrero havia entrenat al CN Banyoles: La recent campiona catalana juvenil en llargada i triple salt Naiara Estanga. "En el seu cas algú ha fet bé la feina, l'han vist destacar i veient que s'estava entrenant aquí amb mi, que el que sé de salts ho he anat aprenent amb ella, li han ofert una beca per anar al CAR".

Ambició de cara a l'estiu

A Antequera, en el Campionat d'Espanya en pista coberta, Guerrero va guanyar en la final a la gran favorita -Victòria Sauleda que, aquesta setmana, serà la representant espanyola a l'Europeu de Praga-, però en una cursa tàctica com és sempre una final d'un campionat era impossible que es corregués prou ràpid perquè la banyolina fes la marca mínima per anar a la cita europea de la capital txeca. "Vaig anar-hi a pujar al podi sense pensar en la marca, vaig córrer molts metres pel segon carrer...". La mínima, 2:03.40, és complicada d'aconseguir fora d'un míting europeu o en cursa preparada amb alguna llebre que marqui el pas pels 400 a voltant del minut. "Al mes de gener, quan vam veure amb el meu entrenador que tenia la mínima a les cames, vaig intentar buscar algun míting europeu però als millors no m'acceptaven per la marca que tenia, 2:06 fets en un control a Sabadell, i en els que m'acceptaven, Luxemburg o Viena, hauria tingut jo la millor marca de les participants i tampoc hi hauria pogut fer la mínima", afirma. Després del seu èxit a Antequera, es planteja intentar provar de fer un canvi de rumb a la seva carrera i buscar un representant que l'ajudi a trobar patrocinadors, participar en proves de nivell europeu...

Es tracta de mirar cap endavant i, amb un punt d'ambició, veure si pot acabar fent un pas endavant com el que ha fet el palamosí Adel Mechaal, també del 90 com Guerrero, en els dos últims anys. "El meu objectiu aquest estiu és baixar del 2:03, perquè crec que ho puc fer i a partir d'aquí veurem fins a on puc arribar", diu Guerrero, que sap que corrent amb 2:02 estaria un altre cop entre les millors d'Espanya també a ?l'aire lliure sense deixar de mirar aquest 2:01.60 que la federació vol per anar al Mundial d'aquest estiu a Pequín. "Córrer en 2:01 és molt, això ja seria una marca per anar als Jocs de l'any vinent...", diu Guerrero, que ara ja no renuncia a res.